

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 144/2016
01.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.Ј., због кривичног дела преваре из члана 208. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Ј., адвоката Р.Д., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К бр.465/14 од 28.04.2015. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж 229/15 (2013) од 09.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 01.03.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Ј., адвоката Р.Д., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожаревцу К бр.465/14 од 28.04.2015. године и Вишег суда у Пожаревцу Кж 229/15 (2013) од 09.09.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу К бр.465/14 од 28.04.2015. године, окривљени Р.Ј., оглашен је кривим због извршења кривичног дела преваре из члана 208. став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се утврђена казна неће извршити ако окривљени у року од једне године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 60 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико исту не плати одређено је да ће се казна заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Наведеном пресудом окривљени Р.Ј. обавезан је да надокнади све трошкове које је поводом кривичног поступка имао оштећени као тужилац колико исти буду изнели, о којима ће се одлучити посебним решењем року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, као и да им на име паушалног износа у корист буџетских средстава суда уплати износ од 10.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под

претњом принудног извршења, а да на име имовинско правног захтева исплати оштећеном као тужиоцу М.С. износ од 34.353,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Кж 229/15 (2013) од 09.09.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Р.Ј. и пресуда Основног суда у Пожаревцу К бр.465/14 од 28.04.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Р.Ј., адвокат Р.Д., због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП и повреда закона из члана 439. тачка 1. до 3. и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи или да побијане пресуде укине и предмет врати на поновни поступак пред потпуно измењеним већем, као и да одреди одлагање извршења правноснажне пресуде до окончања поступка по захтеву.

Разматрајући захтев за заштиту законитости, на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке. На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.Ј. је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Р.Ј. наводи да у конкретном случају не постоје битни елементи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, већ да се ради о грађанско правном односу између окривљеног и оштећеног као тужиоца, чиме се указује на повреду закона из члана 439. тачка 1. и 2. ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим. Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног Р.Ј. је истицао и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани, и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге да се у радњама окривљеног Р.Ј. стичу сви битни елементи кривичног дела преваре из члана 208. став 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, а које је Врховни касациони суд у свему прихватио, и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Врховни касациони суд се није упуштао у наводе захтева браниоца окривљеног Р.Ј., којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка

из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП и повреде закона из члана 439. тачка 3. и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, обзиром да бранилац окривљеног осим што их је формално навео није ни на који начин образложио у чему се наведене повреде састоје. Врховни касациони суд се није упуштао ни у оцену повреда закона из члана 385. став 2, члана 377. став 1. до 5, члана 378, члана 379, члана 447. став 2. ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. у вези члана 375. став 1. раније важећег ЗКП, обзиром да исто не представља повреде закона прописане одредбом члана 485. став 4. ЗКП због којих би окривљеном као овлашћеном лицу, било дозвољено подношење овог ванредног правног лека.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци на основу одредбе члана 491. ст. 1. и 2. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**